

LA FULLA SOLA

(Conte de *Pere Vergés i Villalonga*, inspirat en la poesia de *Júlia Planas*: CONTEMPLACIÓ)

Una vegada, a la vora d'un rierol que corria esbojarrat arran d'un prat, hi havia un arbre molt bonic. Encara era hivern i aquell arbre no tenia cap fulla. Cap ni una. Dins de les seves branques però milers i milers de fulles petites, molt petites, esperaven l'arribada de la primavera per brotar. Esperaven que el fred s'allunyés de l'arbre. Totes aquelles minúscules fulletes passaven l'estona parlant entre elles de què pensaven fer quan sortarien a fora. Parlaven de què volien fer quan brotarien per a guarnir l'arbre de primavera. Unes volien sortir de cara al rierol, d'altres volien brotar de cara el prat i moltes ho volien fer brotant de cara llevant. També n'hi havia que encara no havien decidit per quina branca brotar. Totes però esperaven amb paciència que arribés el temps de brotar. Totes menys una!

Era una petita fulla com les altres, però que no deia gairebé mai res i, les seves amigues, estranyades per la seva actitud, un dia li van preguntar:

-*"I tu, de cara a on i per quina branca vols brotar?"*

-*"A mi –va respondre ella- m'és igual per on brotar. El que jo vull es sortir la primera. I seré la primera de sortir! Brotaré abans que totes vosaltres! Ja ho veureu!"*

I així va ser. De mica en mica, empenyent i apartant a les altres fulles, va anar avançant, avançant fins a situar-se ben a la punta d'una branca.

Dies abans que fos temps de brotar, aprofitant-se que l'arbre encara s'estava despertant del seu son hivernal, amb una revoltada va sortir de dins de la branca i va brotar. Tot seguit, ajudada per la lluna i el sol, va anar creixent i la gent que passava i mirava aquell bonic arbre, s'estranyava de veure-hi només una fulla sola a la punta d'aquella branca.

Un rabadà que va passar pel prat i també la va veure, exclamà tot sorprès: *"Reno! Si que ha tingut pressa en brotar aquesta fulla "*

Quan va arribar el mes d'abril, pels voltants de Sant Jordi, quan ja la ginesta havia començat a florir i totes les altres petites fulles van brotar per a guarnir l'arbre, aquella fulla que volgué brotar abans que totes les altres, ja havia viscut bastant i com que era més grossa i era molt bonica, sorgia entremig de les altres fulles.

Així va passar un temps i quan el raïm de les vinyes ja era apunt de collir i les figueres eren ja plenes de figues madures, aquella fulla que va voler ser la primera en brotar, ja gairebé era seca, mentre que totes les altres encara feien molt de goig.

Varen transcórrer uns dies més i el rabadà, acompanyat del seu gos, va tornar a passar vora l'arbre i veient aquella fulla ja tant seca li va dir al seu gos:

"Mira't aquesta fulla, va voler començar a viure massa aviat i ara no podrà gaudir de la tardor junt amb les altres"

Tot i que aquella fulla jo no feia tant de goig, encara era molt bonica i el pastor se la va quedar mirant amb encís i, mentre la mirava, un cop de vent que anunciava la tardor, la va desprendre de la punta de la branca. El jove rabadà va arrencar a córrer per aconseguir-la i ja no va poder, perquè ella rodolant junt amb el vent sobre l'herba del prat, havia caigut dins del rierol, que se la va endur corrent avall. Llavors, aquell jove pastor, amb el seu gos al costat, assegut sota l'arbre, encara ple de fulles, va començar a pensar en la vida d'aquella fulla que l'esbojarrat rierol s'havia endut.

I, sabeu què, mirant cap al rierol amb tristesa, va dir aquell rabadà en veu alta? No?

Doncs, llegiu la poesia de *Júlia Planas*: Titulada: *CONTEMPLACIÓ* (Pàgina 2)